

Голос

Валерій Гужва

Я так відверто скучив за тобою,
що вже безсилі книги і листи.
Грудний, глибокий, наче звук гобоя,
твій голос почина в мені цвісти.

Тобою починаю день зимовий,
коли він схожий ще на пізню ніч,
далека, мовби з островів Самоа,
мені луна твоя шовкова річ.

І час, і відстань між собою в змові —
надійна охорона самоти —
і лиш твоя непогасима мова
залізні їхні прорива фронти.

Я чую в ріднім голосі далекім
утому, і зневіру, і любов —
то клекіт одинокої лелеки,
що неперекладний на жодну з мов.

Лиш я твій голос чую й розумію,
настояний на згірклому меду.
Нічим оборонитись не зумію,
на голос твій, забувши все, піду.